

ALEȘII POPORULUI – CATEGORIE DISTINCTĂ DE FUNȚIONARI PUBLICI

OFFICIALS ELECTED BY THE PEOPLE – A DISTINCT CATEGORY OF PUBLIC OFFICERS

CZU: 352.08:342.9

<https://doi.org/10.5281/zenodo.7886102>

Victor DONOS¹

ABSTRACT. *The study is devoted to the analysis of the people's elected officials as a distinct category of public servants of the state. Starting from the notions of public function, civil servant, public dignity and person holding a public dignity function, it is realizing a clear delimitation of public officials from civil servants, as well as dignitaries elected by the appointed dignitaries.*

Keywords: *public function, civil servant, public dignitary, dignitary, elected dignitary, appointed dignitary, local elected, national elected.*

REZUMAT. *Studiul este consacrat analizei aleșilor poporului ca categorie distinctă de funcționari publici ai statului. Pornind de la noțiunile de funcție publică, funcționar public, funcție de demnitate publică și persoană ce deține o funcție de demnitate publică, se încearcă o delimitare clară a demnitarilor publici de funcționarii publici, precum și a demnitarilor aleși de cei numiți.*

Cuvinte-cheie: *funcție publică, funcționar public, funcție de demnitate publică, demnitar, demnitar ales, demnitar numit, ales local, ales național.*

Unul dintre elementele fundamentale ale statului este *puterea publică*, chemată să diferențieze și particularizeze statul ca formă de organizare socială de orice altă formă de grupare a oamenilor în societate. Prin exercitarea *puterii publice*, statul impune propria sa voință persoanelor aflate pe teritoriul său, chiar și împotriva voinței acestora. De asemenea, prin instituțiile sale statul impune respectarea normelor juridice nu doar în raportul indivizilor cu acesta, ci și între indivizi ca participanți la diversele raporturi juridice [1, p. 4].

Pornind de la faptul că statul este o entitate abstractă, nefiind reglementată la nivel instituțional, acesta acționează în raporturile cu persoanele aflate pe teritoriul său sau față de care are drepturi și obligații prin intermediul unei categorii speciale de persoane, apte să pună în mișcare *puterea publică* [2, p. 1]. Această categorie de persoane sunt *funcționarii publici*.

Complexitatea sistemului administrației publice a determinat existența mai multor categorii de *funcționari publici*, unii chiar cu un statut distinct, cunoașterea cărora permite o înțelegere mai bună a mecanismului administrativ al statului și,

¹ Victor DONOS, doctorand, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6941-2586>, e-mail: donosvictor@gmail.com, Școala Doctorală Științe Juridice, Universitatea de Stat din Moldova

la nevoie, identificarea subiecților responsabili de activitatea acestuia și rezultatele obținute [1, p. 4]. În acest sens, este de precizat că în ciuda percepției quasi-generale care consideră că „*funcționarii publici* reprezintă o categorie privilegiată de persoane din cadrul unei societăți”, în realitate, aceștia nu numai că nu se bucură de privilegii, ci, dimpotrivă, „sunt supuși unei responsabilități crescute față de restul categoriilor sociale” [2, p. 1].

Sub aspect teoretic, o problemă importantă care a fost ridicată în literatura de specialitate s-a referit la necesitatea identificării în cadrul tagmei funcționarilor publici a calității de *ales* (al poporului) / *demnitar ales*, dată fiind confuzia des făcută între aceștia, pe de o parte, și alte categorii de persoane care dețin funcții publice sau de demnitate publică în administrația centrală și locală, pe de altă parte. Sunt situații în care *aleșii* sunt asimilați salariaților ori funcționarilor publici în sens restrâns sau sunt confundați cu persoane ce beneficiază de prerogativa de putere publică desemnate de organe colegiale în cadrul serviciilor publice locale sau de interes național [3, p. 15]. Prin urmare, a apărut necesitatea de a înlătura confuziile, de a identifica subiecții ce fac parte din categoria *aleșilor* și de a scoate în evidență principalele trăsături ce îi individualizează [1, p. 4].

Pornind de la cele menționate, în continuare, ne propunem să reflectăm asupra categoriei *aleșilor poporului*, în vederea identificării acestora în sistemul *funcționarilor publici* și elucidării unor particularități ale statutului lor juridic.

În vederea realizării acestui scop considerăm necesar de a porni de la însăși noțiunea de *funcție publică* și *funcționar public*, *funcție de demnitate publică* și *demnitar public*, precum și categoriile acestora.

Funcția publică. În literatura de specialitate românească, *funcția publică* a fost definită ca „o situație juridică, predeterminată normativ, constituită dintr-un complex de drepturi și obligații prin a căror realizare se înfăptuiește în mod specific competența unui organ de stat, exercitându-se puterea publică în conformitate cu atribuțiile ce revin autorității respective” [4, p. 77].

Alt autor arată că prin *funcție publică* se înțelege situația juridică ce constă în „ansamblul drepturilor și obligațiilor care formează conținutul raportului juridic complex dintre persoana fizică respectivă și organul care l-a investit” [5, p. 561] sau „complexul drepturilor și obligațiilor de interes general stabilite potrivit legii în scopul realizării competenței unei autorități publice sau instituții publice de către persoanele legal investite” [6, p. 413].

Important este de specificat că *funcția publică* are un caracter obligatoriu, prin îndatorirea exercitării drepturilor și cea de îndeplinire a obligațiilor care-i alcătuiesc conținutul, în sensul că „ea nu este o facultate sau o posibilitate, de genul dreptului subiectiv conferit persoanelor fizice sau juridice și față de care există latitudinea de a intra sau nu, după voință, în raporturi juridice conform interesului propriu” [4, p. 92]. De aici, *funcția publică* poate fi definită atât din punct de vedere obiectiv, cât și subiectiv. În primul caz, „*funcția publică* este o

situație juridică predeterminată statutar”, iar în cel de-al doilea, *funcția publică* reprezintă un „ansamblu de atribuții și responsabilități întrucât responsabilitatea este subiectivă, aparținând întotdeauna unei persoane determinate” [2, p. 14].

La nivel normativ, *Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public* nr. 158/2008 [7], definește noțiunile analizate (în art. 2) după cum urmează:

- „*funcție publică* – ansamblul atribuțiilor și obligațiilor stabilite în temeiul legii în scopul realizării prerogativelor de putere publică”;
- „*funcționar public* – persoană fizică numită, în condițiile prezentei legi, într-o funcție publică”.

Dincolo de aceasta, aceeași lege definește și o altă noțiune relevantă pentru cercetarea noastră, precum este cea de *funcție de demnitate publică* – desemnată ca „funcția publică ce se ocupă prin mandat obținut direct în urma alegerilor organizate sau, indirect, prin numire în condițiile legii”.

Pornind de la aceste momente și ținând cont de faptul că statutul persoanelor ce dețin funcții de demnitate publică este reglementat printr-un act legislativ distinct – *Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică* nr. 190/2010 [8], putem deduce că în Republica Moldova există două categorii distincte de *funcții publice* [1, p. 5]: *funcții publice* și *funcții de demnitate publică*.

Tipologia funcțiilor publice. Pentru o înțelegere mai clară a acestor două categorii de funcții publice, considerăm important a trece succint în revistă tipologia acestora.

Funcțiile publice. Potrivit art. 7 din *Legea nr. 158/2008* citată, „conform nivelului atribuțiilor titularului, funcțiile publice se clasifică în următoarele categorii: a) funcții publice de conducere de nivel superior; b) funcții publice de conducere; c) funcții publice de execuție.”

Practic, o asemenea clasificare este expusă/analizată și în doctrina de specialitate, în care se precizează că „criteriul ce stă la baza identificării acestor categorii este nivelul atribuțiilor” [2, p. 16].

Dincolo de aceasta, doctrina operează și cu alte clasificări, care prezintă o anumită importanță. Astfel, în funcție de *natura juridică a autorității în care se regăsește*, se disting [2, p. 15]:

- *funcții publice de stat* – funcții stabilite de lege în cadrul ministerelor, organelor de specialitate ale administrației publice centrale și în cadrul autorităților administrative autonome;
- *funcții publice teritoriale* – funcții stabilite de lege în cadrul instituției prefectului, serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale;
- *funcții publice locale* – funcții stabilite de lege în cadrul aparatului propriu al autorităților administrației publice locale și al instituțiilor publice subordonate acestora.

După *sursa legislativă* sunt identificate [2, p. 15]: *funcții* prevăzute numai în Constituție (funcțiile de demnitate publică și unele funcții eligibile); *funcții* prevăzute în Legea-cadru și *funcții* prevăzute în statute speciale, stabilite în anumite sectoare ori pentru anumite organe.

După *modul de desemnare* a titularilor sunt identificate [2, p. 15]: *funcții* care presupun numirea titularilor; *funcții* care presupun repartizarea titularilor și *funcții* care presupun alegerea titularilor (de către popor, de către Parlament, de consilii locale, de diverse adunări sau consilii de conducere etc.).

După *regimul juridic* aplicabil, se disting [2, p. 20]:

- *funcții* cărora li se aplică un regim de drept public, axat pe competiție politică (parlamentari, miniștri, secretari de stat, aleși locali);
- *funcții* cărora li se aplică regimul dreptului comun, prin care se înțelege regimul stabilit prin Legea-cadru pentru funcționarii publici;
- *funcții* cărora li se aplică regimuri statutare speciale, potrivit Statutului, precum: magistrați, cadre active ale armatei, polițiști etc.

După cum se poate observa, în clasificările expuse sunt incluși atât funcționarii publici, cât și funcționarii care dețin funcții de demnitate publică. În cele ce urmează însă ne propunem să reflectăm în exclusivitate asupra categoriilor de funcționari ce dețin *funcții de demnitate publică*, denumiți legal (în art. 2 alin. (3) din Legea nr. 190/2010) – *demnitari*.

Funcțiile de demnitate publică. Reamintim că în clasificarea funcțiilor publice după modul de dobândire a atribuțiilor au fost identificate două mari categorii:

- *funcții publice statutare*, reglementate de Legea-cadru în domeniu (în cazul nostru Legea nr. 158/2008) și
- *funcții publice lato sensu* (funcții de demnitate publică), adică un ansamblu de atribuții și responsabilități care sunt dobândite fie prin alegeri universale, la nivel național ori la nivel local, fie prin numire pe criterii pur politice [2, p. 21].

Înainte de a ne referi nemijlocit la categoriile de *funcții de demnitate publică*, considerăm necesar a reflecta succint asupra esenței și particularităților acestor funcții, specificate în legislație și identificate în literatură de specialitate.

Astfel, potrivit art. 2 din Legea nr. 190/2010: „(1) Funcțiile de demnitate publică se instituie în temeiul actelor emise de Parlament, de Președintele Republicii Moldova și de Guvern, în limitele competenței lor, stabilite de Constituție și de alte legi. (2) Funcția de demnitate publică este o funcție publică ce se ocupă prin mandat obținut direct, în urma alegerilor, sau indirect, prin numire în condițiile legii. (3) Demnitarii sînt persoane care exercită funcții de demnitate publică în temeiul Constituției, al prezentei legi și al altor acte legislative.”

În doctrină la acest capitol, de asemenea, se menționează că „*funcția de demnitate publică* este acea funcție publică care se ocupă prin mandat direct, prin alegeri organizate, sau indirect, prin numire, potrivit legii” [9, p. 50].

Într-o altă opinie, *funcția de demnitate publică* este definită ca „o funcție publică ce se exercită fie ca urmare a dobândirii unui mandat în mod direct, în urma alegerilor, prin exercitarea dreptului de vot al cetățenilor, fie indirect prin numire de către cei dintâi” [2, p. 26].

Pornind de la definițiile formulate, pot fi reținute următoarele caracteristici ale *funcției de demnitate publică* [1, p. 5-6]:

- se dobândește prin alegeri libere sau numire și nu prin concurs, ca în cazul funcției publice *stricto sensu*;

- se exercită pe o perioadă limitată de timp, de regulă, durata exercitării funcției de demnitate publică este egală cu durata unui mandat sau, precum în cazul membrilor Guvernului, poate să depindă de durata mandatului persoanei care a emis actul de numire;

- puterea discreționară a autorității care a emis actul de numire este mai largă decât în cazul funcțiilor publice *stricto sensu* datorită relațiilor de încredere care trebuie să existe între demnitarul public și autorul numirii în funcție; cu toate acestea, nu este vorba de o putere discreționară absolută, însă oportunitatea emiterii actului de eliberare din funcție poate avea o pondere mai ridicată decât legalitatea, prevalând caracterul politic al actului.

Dincolo de aceste momente, atragem atenția că, în doctrină, s-a ridicat totuși întrebarea dacă *demnitarii publici* sunt funcționari sau nu. Analizând în detalii instituția în discuție, prof. român V.I. Prisăcaru precizează că chiar dacă la o primă vedere *funcția de demnitate publică* este o *funcție publică*, totuși există anumite trăsături care exclude această identitate. Bunăoară, *funcției de demnitate publică* nu-i este proprie una din trăsăturile *funcției publice*, precum este exercitarea în mod continuu. Astfel, deputații și consilierii își desfășoară activitatea numai în sesiuni (deputați) și ședințe (consilieri), precum și în diferite comisii de specialitate. La fel, statutul *funcționarului public* presupune continuitatea și stabilitatea în funcție, în timp ce persoana care ocupă o *funcție de demnitate publică* – deci, o funcție politică – nu întrunește caracteristicile funcționarilor publici de carieră, al căror regim juridic este reglementat distinct de cel al funcționarilor ce ocupă *funcții de demnitate publică* [9, p. 50-51].

Pe de altă parte, cercetătorul precizează că „una dintre trăsăturile *funcțiilor de demnitate publică* – cu unele excepții – constă în faptul că, de regulă, acestea au caracter politic. De aici, funcționarii din această categorie, în trecut, dar și acum sunt considerați *funcționari politici*. Cu alte cuvinte, ocuparea funcțiilor de demnitate publică se face de către persoane cu apartenență politică, fie ca rezultat al alegerilor, fie prin numire, la propunerea partidului (partidelor de guvernământ)” [9, p. 53].

De la regula potrivit căreia *funcțiile de demnitate publică* sunt numite pe criterii politice există și excepții, în sensul că „sunt și unele funcții pentru care, prin legile de organizare și funcționare a autorităților publice, se interzice ca membrii

acestora, și cu atât mai mult conducerile lor să facă parte din partidele politice” [9, p. 54]. Este cazul, de exemplu, al membrilor Curții Supreme de Justiție, al judecătorilor sistemului judecătoresc, al judecătorilor Curții Constituționale, al șefului de stat etc.

Dincolo de definire și identificarea trăsăturilor distincte, doctrina operează și cu clasificarea *funcțiilor de demnitate publică*, acestea fiind grupate în două mari categorii [2, p. 23-24]:

A. *Funcții de demnitate publică de la nivel central* – sunt funcțiile ocupate de:

- Șeful statului;
- la nivelul Parlamentului – președinte și vicepreședinte, deputați, președinte și vicepreședinte al comisiei permanente a Parlamentului, președintele fracțiunii parlamentare etc.;
- la nivelul Guvernului: miniștrii;
- la nivelul altor autorități centrale: președinte, judecător, judecător asistent al Curții Constituționale, președinte, membru al Consiliului Superior al Magistraturii cu activitatea de bază în Consiliu, inspector-judecător din Inspekția judiciară; președinte, vicepreședinte, judecător al Curții Supreme de Justiție, președinte, vicepreședinte, membru al Curții de Conturi, Avocatul Poporului etc.

B. *Funcții de demnitate publică de nivel local* – primarii și viceprimarii, primarul general și viceprimarul municipiului, pretori și vicepretori, președinte, vicepreședinte al raionului etc.

Pornind de la aceste categorii de funcții, prof. român V.I. Prisăcaru precizează că *demnitarii* se împart în trei categorii, în funcție de competența teritorială pe care le-o dă *demnitatea publică* pe care o ocupă [9, p. 52], după cum urmează:

- *demnitari naționali*,
- *demnitari județeni* (raionali – e.n.) și
- *demnitari locali* (municipali, orășanești și comunali).

Fiecare dintre aceste trei categorii de demnitari ocupă *funcții de demnitate publică* diferite, care prin atribuțiile și responsabilitățile lor se deosebesc unele de altele, fără a lua în considerare faptul că ocuparea acestor *funcții de demnitate publică* se face prin alegere sau numire [9, p. 52].

Pe lângă categoriile de *funcții de demnitate publică* enunțate, în opinia noastră, mai poate fi identificată o clasificare a acestora în funcție de modul de desemnare (alegere sau numire) în următoarele categorii [1, p. 6]:

- *funcții de demnitate publică alese*: șeful statului, deputații, primarii, consilierii locali și raionali.
- *funcții de demnitate publică numite*: toate celelalte funcții.

În mod corespunzător, în cadrul categoriei de *demnitari publici*, putem lesne distinge *demnitari aleși* și *demnitari numiți*. Cel mai important este că *demnitarii aleși* ocupă în exclusivitate *funcții de demnitate publică* de factură politică, ceea

ce în esență determină statutul lor juridic distinct [1, p. 6].

Demnitarii aleși și aleșii poporului. Dat fiind faptul că în cadrul proiectului de cercetare doctorală ne-am propus să studiem anume categoria *demnitarilor aleși* (mai concret pe *aleșii poporului*), în cele ce urmează ne vom axa în special pe aceștia, pentru a identifica cercul lor, categoriile și trăsăturile distinctive.

Inițial, ținem să precizăm că, *de jure*, categoria *demnitarilor aleși* este cu mult mai largă decât am menționat mai sus, din considerentul că destul de numeroși demnitari sunt desemnați în funcție, conform prevederilor legale, prin *alegere*. Acest lucru este vizibil din datele Anexei la *Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică* nr. 190/2010. Pornind de la informația dată, considerăm necesar a identifica următoarele subcategorii de *demnitari aleși*:

- *demnitari aleși de cetățeni* și
- *demnitari aleși de autoritățile publice*.

Ca urmare, considerăm că doar *demnitarii aleși de cetățeni* (în baza votului general, universal, direct, egal și liber exprimat) formează categoria distinctă de *aleși ai poporului*. Totodată, pornind de la faptul că cetățenii aleg în aceeași măsură demnitari la nivel național și demnitarii la nivel local, considerăm că în categoria *aleșilor poporului* intră atât *aleșii naționali*, cât și *aleșii locali*.

Aleșii naționali și aleșii locali. O altă problemă doctrinară este cea a definirii noțiunii de *ales local* și de *ales național* în contextul deselor confuzii ce se fac între diferitele categorii de persoane care își desfășoară activitatea în cadrul autorităților și instituțiilor publice locale și centrale, situații care duc la neclarități ori neînțelegeri cu privire la corecta delimitare a calității pe care fiecare dintre aceste persoane o are în cadrul administrației publice. Spre exemplu, în cadrul instituției primăriei, întâlnim atât *aleși locali*, precum primarul și viceprimarul, dar și *funcționari publici* ce ocupă funcții de conducere sau de execuție, precum și salariați, personal contractual ce desfășoară activități auxiliare sau de deservire în cadrul instituției: șoferi, portari, secretare ori consilieri personali ai primarului încadrați cu contract individual de muncă pe durata mandatului acestuia. Același lucru poate fi spus și despre autoritatea supremă legiuitoare.

Drept urmare, pot fi identificate trei categorii de persoane ce îndeplinesc funcții distincte și au roluri diferite în cadrul administrației publice locale și centrale [3, p. 16; 10, p. 12]: *salariați, funcționari publici și aleși*.

Singurele puncte comune între aceste trei categorii se referă la faptul că, în primul rând, toți prestează o activitate pentru care sunt remunerați în vederea realizării unui interes public, iar pe de altă parte, toți beneficiază de o serie de drepturi ce formează obiectul normelor dreptului securității sociale (cum ar fi dreptul la concediu pentru incapacitate temporară de muncă, la concediu de maternitate și de creștere a copilului, cu indemnizațiile aferente, dreptul la un program cu durată normală de lucru de 8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână, dreptul la concediu de odihnă, dreptul la pensie și la alte beneficii sociale). Dar asemănările se opresc

aici [3, p. 16], cercetătorii identificând o serie de trăsături prin care aceștia se evidențiază în raport cu *funcționarii publici*, după cum urmează:

În primul rând, atribuțiile fiecărei categorii în parte, drepturile și obligațiile specifice, precum și răspunderea sunt prevăzute de acte normative distincte, care le conturează statutul.

În al doilea rând, *aleșii locali* și cei *naționali* nu pot avea calitatea de *salariat*. Salariații sunt supuși unui regim juridic specific stabilit de dispozițiile Codului muncii. Ceea ce îl caracterizează pe salariat este faptul că el se găsește într-un raport juridic de muncă cu angajatorul, raport ce are drept unic izvor contractul individual de muncă. În temeiul acestuia din urmă, persoana fizică, denumită salariat, se obligă să presteze o activitate pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații, numită salariu.

În al treilea rând, *aleșii* nu pot fi nici *funcționari publici* în înțelesul pe care îl dă noțiunii statutul funcționarilor publici reglementat de Legea nr. 158/2008. Din ansamblul reglementărilor în vigoare rezultă că persoanele care ocupă funcții *alese* nu au calitatea de funcționar public și, prin urmare, acestora nu li se aplică prevederile Legii-cadru în domeniu (*Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public* nr. 158/2008), dar nici pe cea de salariat, în cazul lor nefiind incidente dispozițiile Codului muncii.

În al patrulea rând, *funcționarilor publici* le este caracteristică *prerogativa de putere publică*, investire necesară pentru realizarea unor sarcini executive, care nu se regăsește în cazul personalului contractual, al salariaților, dar nici în cazul *aleșilor*, dacă avem în vedere definiția conceptului de putere publică [3, p. 16-17].

În al cincilea rând, *funcționarul public* se află într-un raport de funcție sau de serviciu cu autoritatea sau instituția publică unde își desfășoară activitatea, raport ce are drept unic izvor actul administrativ de numire emis de conducătorul autorității sau instituției publice.

În schimb, definitoriu pentru *demnitarii aleși* este faptul că aceștia stabilesc cu colectivitatea națională sau, după caz, locală un raport, convențional numit *de investire*, un raport aflat în sfera dreptului public și care are drept unic izvor *mandatul*. Numai în cazul acestor demnitari putem vorbi despre *mandat*, conținutul acestuia fiind stabilit de Constituție, legi și regulamente de organizare și funcționare.

Mandatul nu trebuie confundat cu noțiunea similară din dreptul civil, neavând valoarea unui contract. În dreptul public, *mandatul* reprezintă „o investire, o împuternicire, o funcție de autoritate dată aleșilor de colectivitatea națională (popor) sau de cea locală pentru a o reprezenta în sfera administrativă, în vederea îndeplinirii activităților curente, în interes public, la nivelul comunei/satului, orașului, raionului sau statului”. „Mandatul alesului este *expres*, alegătorii urmând să voteze o listă sau, după caz, un candidat, și *general*, deoarece nu impli-

că ratificarea de către electorat a actelor îndeplinite în realizarea atribuțiilor. El trebuie să fie privit numai ca rezultat al alegerilor generale sau locale” [11, p. 42-46].

Nu trebuie uitat că *demnitarii aleși* sunt obligați, pentru a intra efectiv în exercițiul mandatului lor, să depună un jurământ de credință. Astfel, ei dobândesc calitatea de ales de la data validării alegerilor, dar își pot îndeplini atribuțiile numai de la data depunerii și consemnării jurământului de credință.

Prin urmare, pentru a avea calitatea de *ales*, este necesar să primească „giurul” unei colectivități, fie națională (a poporului) – pentru aleșii naționali, fie locală – pentru aleșii locali, și nu al unui organ colegial sau unipersonal. Mai mult, împuternicirea primită trebuie dată prin vot în cadrul unui scrutin organizat conform dispozițiilor legale. Votul trebuie să fie universal, egal, direct, secret și liber exprimat.

În fine, trebuie precizat că mandatul de *ales local* constituie o *funcție de demnitate publică* ce rezultă din alegerile locale, reprezentând colectivitatea pentru realizarea autonomiei locale, în timp ce mandatul de parlamentar reprezintă o *demnitate publică* rezultată tot din alegeri, dar în vederea exercitării prin reprezentare a suveranității naționale.

În concluzie, subliniem că *aleșii poporului* reprezintă o categorie distinctă de funcționari publici (cu statut special), denumiți legal *demnitari publici*, care exercită o funcție de demnitate publică cu caracter politic în baza unui mandat public, obținut în urma desfășurării scrutinelor electorale, fapt ce conturează statutul juridic distinct a acestora în calitatea lor de *demnitari publici aleși*. Din categoria acestora fac parte: șeful statului și deputații – ca *demnitari publici naționali* și primarii, consilierii locali și raionali – ca *demnitari publici locali*.

Referințe bibliografice>

1. DONOS, V., COSTACHI, Gh. *Aleșii poporului în sistemul funcționarilor publici ai statului*. În: *Legea și Viața*, 2018, nr. 11, pp. 4-9.
2. MOCANU-SUCIU, A. *Răspunderea funcționarilor publici*. București: C.H. Beck, 2015. 284 p.
3. PUPĂZAN, C.G. *Răspunderea penală a aleșilor*. București: Hamangiu, 2016. 338 p.
4. SANTAI, I. *Drept administrativ și știința administrației*. Vol. I. Sibiu: Ed. Alma Mater, 2014.
5. IORGOVAN, A. *Tratat de drept administrativ*. Vol. I. București: All Beck, 2001.
6. PETRESCU, R.N. *Drept administrativ*. Cluj-Napoca: Cordial Lex, 2001.
7. *Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public* nr.

- 158 din 04.07.2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova Nr. 230-232 din 23.12.2008 (actualizată – 26.07.2018).
8. *Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică* nr. 190 din 16.07.2010. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 194-196 din 05.10.2010 (actualizat – 27.07.2018).
 9. PRISĂCARU, V.I. *Funcționarii publici*. București: All Beck, 2004. 496 p.
 10. SAITARLÎ, N. *Responsabilitatea – unul din elemente componente ale statutului juridic al alesului local*. În: Buletinul Științific al Universității de Stat „Bogdan Petriceicu Hașdeu din Cahul, Științe Sociale, №. 1 (5), 2017, pp. 12-17.
 11. MICU, V. *Răspunderea parlamentară: teorie și practică*. Chișinău: S.n., 2017.